

**SLUŽBA
VOĐENA
LJUBAVLJU**

9. pouka za 29. avgust 2026.

„Pisao sam vam iz velike
nevolje i teskobe srca,
s mnogim suzama, ne da
biste se žalostili, nego
da biste upoznali ljubav
koju imam preobilno
prema vama.“

2. Korinćanima 2,4.

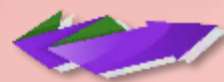

Dok dublje proučavamo Pavlovu drugu poslanicu Korinćanima, primećujemo da je apostol vrlo zainteresovan za dobrobit crkve.

Iako nikada nije bilo lako ići Božjim putevima u ovom svetu ispunjenom grehom, u prvom veku proglašavanje sebe hrišćaninom moglo je uključivati ozbiljne poteškoće. Pavle priprema crkvu da se suoči s tim teškoćama, i unutrašnjim i spoljašnjim, te ih uči da izgrade telo ujedinjeno u nesebičnoj ljubavi. Iz ovog saveta danas možemo naučiti kako da budemo „miris života koji vodi u život“ (2. Kor. 2,16).

Božja uteha u patnji

Svetost i iskrenost u službi

Ponašati se mudro

Oproštenje i obnova

Hristov miris

BOŽJA UTEHA U PATNJI

„Koji nas teši u svakoj našoj nevolji, da bismo i mi mogli utešiti one koji su u bilo kakvoj nevolji, utehom kojom nas same teši Bog.“ (2. Korinćanima 1,4)

Druga Korinćanima je poslanica u kojoj Pavle najviše govori o utehi. Crkva je prolazila kroz teško vreme, a Pavlovo prethodno pismo ih je bacilo u stanje tuge.

Ali ta tuga je bila „božanska“ i vodila je do pokajanja (2. Kor. 7,10). Zato Pavle ne želi da ih ta tuga savlada, već da budu utešeni.

I sam je prošao kroz situacije kada mu je život bio u opasnosti i kada je postao obeshrabren (2. Kor. 1,8-10). Ali Bog ga je utešio, a sada on tu utehu prenosi crkvi (2. Kor. 1,6).

Božja uteha

➔ Oslobađa nas od straha

➔ Podseća nas na vreme kada nam je On pomogao

➔ Pomaže nam da izdržimo nevolje

➔ Vodi nas ka duhovnoj zrelosti

➔ Podstiče nas da posredujemo za druge

➔ Tešimo se međusobno kao što nas je Bog tešio

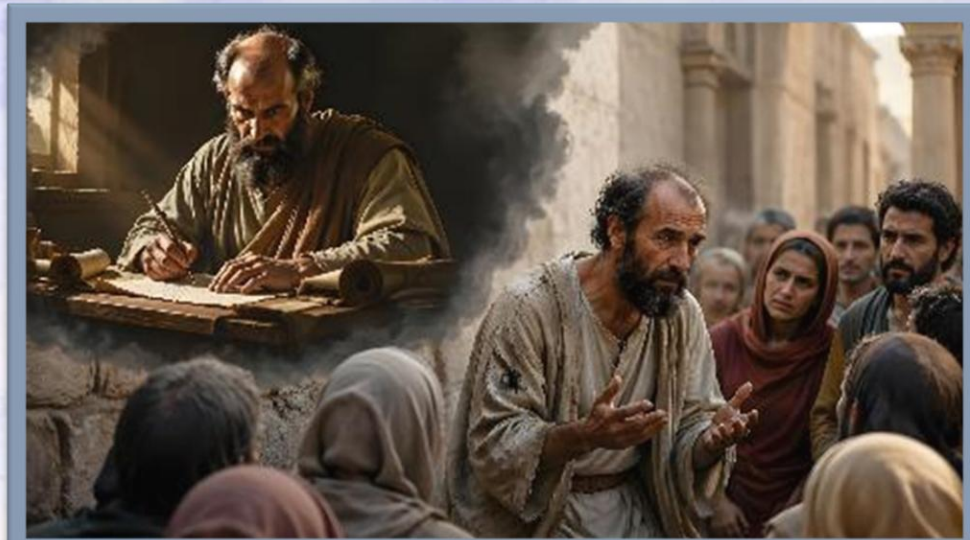
SVETOST I ISKRENOST U SLUŽBI

„A ovo je naša pohvala: naša savest svedoči da smo u svetu, a osobito u odnosima s vama, živeli u poštenju i iskrenosti pred Bogom. Činili smo to ne oslanjajući se na svetovnu mudrost, nego na Božju blagodat.“ (2. Korinćanima 1,12)

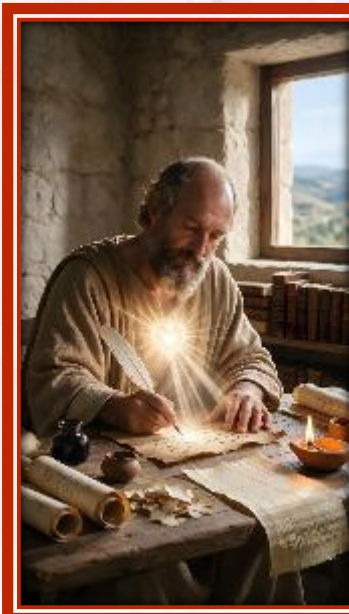
Neki su ljudi s visoka gledali na Pavla, optužujući ga da je slab i neodlučan (2. Kor. 10,10). Iz tog razloga, i kako bi njegov savet bio primljen i prihvaćen, bilo je potrebno da se apostol brani od takvih optužbi.

Kao čovek, smatrao se beznačajnim (Ef 3,8). Ali, blagodaću Božjom, mogao se pohvaliti čistom savesti (2. Kor. 1,12).

On i njegovi saradnici mogli su da kažu sa sigurnošću da je njegovo ponašanje bilo sveto i iskreno (čisto), kako u crkvi tako i izvan nje.

Zbog toga su Pavlovi spisi bili oslobođeni skrivenih namera. Nadao se da će se ta pisma čitati i razumeti u tom kontekstu svetosti i iskrenosti - to jest, napisana iz ljubavi prema njima i tražeći samo njihovo dobro (2. Kor. 1,13-14).

PONAŠATI SE MUDRO

„Boga prizivam za svedoka – i život svoj stavljam na to – da se nisam vratio u Korint kako bih vas poštediti.“ (2. Korinćanima 1,23)

U svojoj prvoj poslanici, Pavle je obavestio Korinćane o ruti kojom planira ići (1. Kor. 16,5-11):

Efes

Makedonija

Korint

Judeja

U kasnijem pismu (izgubljenom, 2. Kor. 7,8) obavestio ih je da će ih posetiti dva puta (2. Kor. 1,15-16):

Efes

Korint

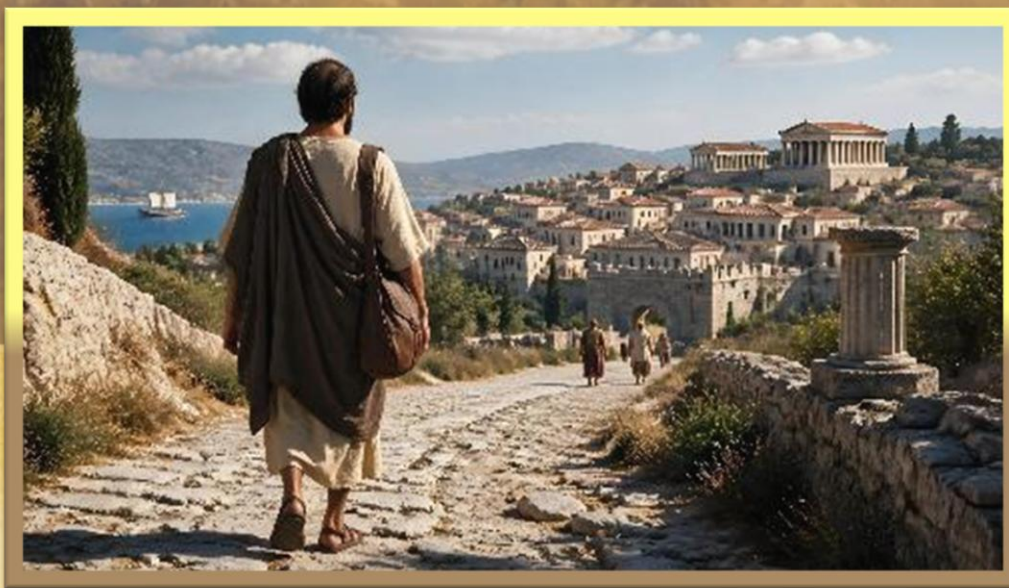
Makedonija

Korint

Judeja

Međutim, promenio je plan i odlučio da ne dođe u prvu posetu (2. Kor. 1,23). Zbog tih promena neki su ga kritikovali zbog nestabilnosti i kolebljivosti. Zašto je promenio mišljenje?

Pavlova prisutnost u Korintu činila se nužnom zbog tamošnjih problema. Ali protivljenje s kojim bi se susreo podrazumevalo je sukob koji je želeo izbeći zbog velike ljubavi koju je osećao prema njima (2. Kor. 2,1-4).

OPROST I OBNOVA

„Kome god oprostite, oprostiću i ja. I što sam ja oprostio - ako je bilo što oprostiti - oprostio sam pred Hristom vas radi.“ (2. Korinćanima 2,10)

Dok je Pavle bio na putu za Troadu, Tit je otišao u Korint. Iz Troade je Pavle otišao u Makedoniju. Ali bio je veoma uznemiren jer ga Tit nije dočekaao u Troadi kako bi mu preneo vesti o crkvi u Korintu (2. Kor. 2,12-13).

Ubrzo nakon toga, Tit je konačno sreo Pavla u Makedoniji. Rekao mu je kako je crkva vrlo povoljno reagovala na apostolove opomene (2. Kor. 7,5-9, 13-16).

Jedno od pitanja koje su trebali rešiti ticalo se crkvene discipline. Poslušavši apostola, prekršilac je bio ukoren i prihvatio je ukor. Sada od njih Pavle traži da preduzmu sledeći korak: oproštenje i obnovu (2. Kor. 2,5-11).

HRISTOV MIRIS

„Mi smo Bogu prijatan, Hristov miris među onima koji se spasavaju i među onima koji propadaju.“
(2. Korinćanima 2,15)

Komentarišući kako je Bog „otvorio vrata“ da se evanđelje uspešno propoveda u Troadi, Pavle kroz hvalu pobjednički izjavljuje: „Hvala Bogu, koji nas uvek čini pobjednicima u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi“ (2. Kor. 2,14).

Poput sveprisutnog mirisa, poznanje Hrista dopire do svake duše. Za Korinćane, kao i za nas, ovo je miris večnog života. Međutim, za one koji odbacuju poziv, to je miris smrti (2. Kor. 2,15-16).

Stavljajući naglasak na odgovornost koja to podrazumeva, Pavle objašnjava da se poruka mora prenositi iskreno, bez traženja ikakve lične koristi, već spasenja slušaoca (2. Kor. 2,17).

„Ovaj verni glasnik doneo je radosnu vest da se među korintskim vernicima dogodila divna promena. Mnogi su prihvatili upute sadržane u Pavlovom pismu i pokajali se za svoje grehe. Njihovi životi više nisu bili ukor hrišćanstvu, već su vršili snažan uticaj u korist praktične pobožnosti... “

To pokajanje, koje je nastalo pod uticajem božanske blagodati na srce, dovešće do ispovedanja i napuštanja greha. Takvi su bili plodovi za koje je apostol izjavio da su se videli u životu korintskih vernika.”